

Πρωθυπουργός και Φασουλής
μετά φρονήσεως πολλής.

Φ.—Σας προσκυνῶ, Πρωθυπουργέ, καὶ νῦν ἐδαφιαίως,
ἂν καὶ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος ὡς πρότερον τυχαῖος.
Ἐπὶ τῇ νίκῃ τῇ λαμπρᾷ ἐκ μέσης σας συγχαίρω,
καὶ ἀπὸ πράσιναις ἐλθαῖς στεφάνι σας προσφέρω,
νὰ τῶχετε ἴστη σάλα σας, ὅπου ὡς κήπος θάλλει,
ὡς ποὺ τῆς πράσιναις ἐλθαῖς νὰ φατε σεῖς κ' οἱ ἄλλοι.

Τ.—ὦ! δέχομαι, ἀγαπητέ, τὸ τίμιόν σας δῶρον
ὡς ὑπολήψεως πολλῆς κ' εὐγνωμοσύνης φόρον,
καὶ βλέπων ὅτι καὶ ὑμεῖς ὁ Φασουλῆς ἀκόμα
σπουδαίως συνεδράματε τὸ τῆς ἐλαίας κόμμα,
ἀκόμη περισσότερον σκιρτῶ ἐπὶ τῇ νίκῃ,
ἦτις πρὸ χρόνου εἰς ἡμᾶς ἐμπρέπει καὶ ἀνήκει...

Φ.—Βεβαίως, ἐξοχώτατε, παρέρχοντ' αἱ ὀδύνη
κ' ὁ βίος μας αἰώνιος Ἄπριλιος δὲν εἶναι,
τοῦ Ἄπριλιου σδύνεται ἡ ἐνδοξος ἐβδόμη,
μὲ ἄσπρα χιόνια στρόνονται οἱ κάμποι καὶ οἱ δρόμοι,
καὶ ὁ Γενάρης ἐρχεται μὲ τῆς ἐλαίας κλάδον
καὶ ὁ Σκουλούδης βουλευτῆς φυτρώνει τῶν Κυκλάδων,

Τ.—Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ καὶ ἄλλῶς
κ' ἡ νίκη αὕτη ἴσὺν λαὸν προσθέτει νέον κλέος,
διότι θὰ ἐφαίνετο λαὸς πολὺ ἀγνώμων,

παίζων λαὸς ἐν οὐ παικτοῖς, περίτριμμα τῶν δρόμων,
λαὸς διὰ τὴν Κέρκυραν, λαὸς διὰ τὴν Τήνον,
ἂν σύσσωμος δὲν εἶδιδε τὴν νίκην εἰς ἐκεῖνον,
δοσις, ἐνῶ ἐκ μαρασμοῦ τὸ ἔθνος ἀποθνήσκει,
ὡς σωτηρίας ἄγγελος περισσεύμα εὐρίσκει.

Φ.—Βεβαίως, ἐξοχώτατε, κ' ἐγὼ αὐτὸς ἀκόμα
ὑπὲρ ὑμῶν ἐδούλευσα καὶ μὲ ψυχὴν καὶ σῶμα
ὡσὰν νὰ ἤμωνα κ' ἐγὼ κανεῖς τῶν ἐγκαθέτων,
πολλοὺς δὲ συνεβούλευσα κ' αὐτὸν τὸν Περικλέτον
νὰ παραβλέψῃ Βούλγαρην καὶ Σίμον καὶ Μαλέαν
καὶ νὰ ψηφίσῃ μοναχὰ τὴν εὐθαλῆ ἐλαίαν,
τὸ σύμβολον τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς δόξης, τῆς ἐλπίδος,
τοῦ νέου περισσεύματος κ' αὐτῆς τῆς Κωπαίδος.
ὦ! δότε μου, Πρωθυπουργέ, τὴν δεξιάν σας χεῖρα
νὰ τὴν ἀλείψω παρευθὺς μ' ἀρώματα καὶ μύρα,
καὶ ὅστερα ἴστωδες πόδας σου ἐμπρὸς νὰ γονατίσω
καὶ μὲ θερμὰ φιλήματα νὰ τὴν καταφιλήσω.
αὕτη γὰρ μόνον φαίνεται τὸ ἔθνος πῶς θὰ σώσῃ
καὶ τὴν πεσοῦσαν πίστιν μας ταχέως θὰ ὑψώσῃ
Κ' ἐγὼ σὰν παίζω τὰ χαρτιὰ μὲς στὴν πολλὴ μουρμουδρα,
μὲς ἴσθης πολλαῖς τερτσοτιριαῖς καὶ ἴσθην πικρὴ χασοῦρα

ἐκείνο τὸ περίσσευμα μονάχος ἐνθυμούμαι
καὶ μὲ τὴν σκέψιν μου αὐτὴν εὐθὺς παρηγοροῦμαι.
Ἄφοῦ ἡ τύχη μὲ κλωτᾷ, ἀφοῦ ἡ τύχη θέλει
τέρτοςος νὰ ἐρχομαι παντοῦ, γιὰ τοῦτο δὲν μὲ μέλει,
καὶ ἂν λεπτό δὲν ἔχη πιά τῆς κάσσης μου ὁ πάτος,
ἀλλ' ἀρκετὸν περίσσευμα ὑπάρχει γιὰ τὸ κράτος,
καὶ ὅπως ἄλλοι τρέφομαι μὲ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα
πὺς θάχω βέβαια κί' ἐγὼ τὴν πρέπουσαν μερίδα.

Τ.— Καὶ βέβαια θὰ ἔχετε καὶ σεῖς καὶ πᾶς πρεσβεύων
ἐκ τοῦ ναοῦ πὺς τρέφεται ὁ ἐν αὐτῷ δουλεύων.

Φ.— Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτά, καὶ τώρα εἶπατέ μου
θὰ ἔχωμεν πολιτικὴν εἰρήνης ἢ πολέμου;

Τ.— Αὐτὸ νομίζω κρέμεται ἀπὸ τὰς περιστάσεις...
ναὶ μὲν ἀγγέλλονται δεινὰ ἐκ τῆς Εὐρώπης πάσης,
ναὶ μὲν ὁ Καγκελάριος ἀνήγγειλε μὲ τόνον
πὺς πόλεμον θὰ ἔχωμεν μετὰ ὀλίγον χρόνον,
ἀλλ' ἀπ' αὐτὰ δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ
καιρὸς διὰ παρασκευᾶς πὺς δὲν θὰ ἐπαρκέσῃ.

Φ.— Πολὺ καλὰ σὰς ἐννοῶ καὶ σὰς καταλαμβάνω,
χωρὶς καὶ τὸ περίσσευμα καθόλου νὰ ξεχάνω.
Ἄλλ' ὁμως σὰς παρακαλῶ κί' ἐγὼ κί' ὁ Περικλέτος
νὰ μᾶς εἰπῆτε ἴσῃν βουλήν τί θὰ γενῆ ἐφέτος.

Τ.— Ὅλα τὰ πρῶτα δάνεια τὰ καὶ παγιωμένα
εὐθὺς θὰ τὰ συνάψωμεν ὥστε νὰ γίνουν ἕνα.
Πρὸς τοῦτο νέον δάνειον θὰ κάμωμεν καὶ πάλιν,
καὶ οὕτως ἀνακούφισιν θὰ εὐρωμεν μεγάλην.

Φ.— Μὲ ἄλλους λόγους χρεωστῶ ἴσῃν τὰδε καὶ ἴσῃν δεινά,
καὶ γιὰ νὰ παύσουν τῶν πολλῶν τὰ λόγια καὶ ἡ γρίνα,
πηγαίνω καὶ δανείζομαι ἀπὸνα μόνον φίλο,
καὶ ξεπληρόνω τοὺς λοιποὺς κί' εἰς ἕνα μόν' ὀφείλω.

Ἄ! εἶναι σχέδιον λαμπρὸν κί' αὐτὸ θ' ἀκολουθήσω,
καὶ δὲν θὰ μὲ τραβοῦν πολλοὶ ἀπὸ ἔμπροστὰ καὶ ἴσῃν.
ἕνός μονάχα δανειστοῦ θὰ ἔχω τὸ κυνῆγι,
καὶ τοῦ ἐνός, θαρρῶ, κανεὶς ἴμπορεῖ καὶ νὰ τοῦ φύγῃ.

Τ.— Πρὸς τούτοις θὰ καθάρωμεν τὴν κόπρον τοῦ Ἀδελφίου,
καὶ πρόσωπα θ' ἀλλάξωμεν τινὰ τοῦ Ὑπουργείου,
πρὸς τούτοις δὲ θὰ φέρωμεν πολλὰς μεταρρυθμίσεις
ἴσῃν τμήμα τῆς Στατιστικῆς καὶ εἰς πολλὰ ἐπίσης,
καὶ ἴσῃν πάλιν εἰς αὐτό, ἐὰν εὐαρεστήσῃ
ὡς ἕκτακτος ὑπάλληλος ἐπὶ πολὺ θὰ εἰσθε.

Φ.— Ὅπταν χάσω ἴσῃν Βαλέ τὸ τελευταῖον χρήμα,
ἔ! τότε πιά κί' ὁ Φασουλῆς θὰ ἔλθῃ παραχρῆμα
ἐνώπιόν σας ταπεινῶς νὰ σὰς παρακαλέσῃ
ἴσῃν τμήμα τῆς Στατιστικῆς νὰ πάρῃ πάλι θέσι,
διότι θέλει καὶ αὐτὸς ἐν πάσῃ συνειδήσει
τὸ ἔθνος κατὰ δύναμιν νὰ ἐξυπηρετήσῃ.

Τ.— Πρὸς δὲ θὰ καταβάλωμεν καὶ πᾶσαν μας φροντίδα
διὰ ν' ἀποξηράνωμεν τὴν λίμνην Κωπαῖδα,
πλὴν πιθανὸν περίσσευμα ν' ἀνεύρωμεν καὶ ἄλλο...

Φ.— Γιὰ τοῦτο, ἐξοχώτατε, κί' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω,
καὶ μάλιστα εἰμ' ἔτοιμος κί' ἐγὼ νὰ σὰς συνδράμω,
καὶ ἔ,τι δύναμαι γι' αὐτὸ προθύμως θὰ τὸ κάμω.

ἔχω καμπόσα σχέδια, Πρωθυπουργέ, ὡς τόσο,
κί' ἂν θέλετε, εἰμ' ἔτοιμος νὰ σὰς τὰ καταστρώσω...
Εἶμαι κί' ἐγὼ. Πρωθυπουργέ, ὀλίγον πατριώτης,
δὲν εἶναι μόνον ὁ Τσιγγρός, σοφὸς εἰς διὰ Χιότης,
καὶ σκέπτομαι νὰ ἐργασθῶ μετὰ ψυχῆς προθύμου,
γιὰ νὰ φανῶ ἀντάξιός κί' ἐγὼ τοῦ παρασήμου
καὶ ἀληθῆς πραγματικῶς ἱππότης τοῦ Σωτήρος,
ἔφ' ᾧ καὶ σὰς εὐχαριστῶ ἀμέτρως καὶ ἀπειρως,
διότι ἔτυχε τιμῆς τοιαύτης καὶ τοσαύτης
ἕνας χυδαῖος, ἀφανὴς καὶ πρῶτος μιγοχάτης.
Ἐπιθυμῶ νὰ ἐργασθῶ κί' ἐγὼ γιὰ τὴν πατρίδα,
μαζὶ θ' ἀποξηράνωμεν τὴν λίμνην Κωπαῖδα,
κί' ἐγὼ θὰ γράψω σχέδια σὰν τὸν Τσιγγρὸν μεγάλα,
μαζὶ σας περισσεύματα θ' ἀνακαλύψω κί' ἄλλα,
καὶ μεθ' ὑμῶν ἀκράτητος τὸ ξίφος μου θὰ σύρω,
δίδων τρεῖς μούτζαις ἴσῃν Βαλέ καὶ εἰς τὸ τρίτο-ἴσῃν.

Τ.— Μεγάλως σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ αἰσθηματὰ σας
καὶ εἶμαι προθυμότετος νὰ ἴσῃν τὰ σχέδιά σας.

Φ.— Πρέπει καὶ σεῖς νὰ δέχεσθε, καθὼς ὁ Δεληγιάννης,
τὰ σχέδια τοῦ καθενός, κί' ἄς εἶναι μεπεχλιβάνης.
Πρέπει νὰ εἶναι ἀσπαστὴ τοῦ καθενός ἡ γνώμη,
ἂν θέλετε νὰ λειτουργοῦν κανονικῶς οἱ νόμοι.
διότι καὶ τὴν ἀνοιξὴν δὲν φέρει κοῦκος ἕνας,
κί' οἱ ἄλλοι ἔχουν ὅπως σεῖς καὶ λογικὴν καὶ φρένας,
καὶ μάλιστα οἱ ἐντιμοὶ ἐκεῖνοι πατριῶται,
ποῦ τοῦ Σωτήρος ἔγιναν καθὼς κί' ἐγὼ ἱππῶται.
Κί' ἐγὼ τὰ οἰκονομικὰ σὰν τὸν Τσιγγρὸν τὰ ξέρω.

Τ.— Τὰ σχέδιά σας δότε μου...

Φ.— Πηγαίνω νὰ τὰ φέρω.

Σὰς προσκυνῶ, Πρωθυπουργέ...

Τ.— Σὰς προσκυνῶ ἐπίσης.

Νὰ μᾶς συνδράμετε καὶ σεῖς εἰς τὰς μεταρρυθμίσεις.

Φ.— Ὅσο γιὰ τοῦτο ἔννοια σας...

Τ.— Εὐχαριστῶ...

Φ.— Πηγαίνω,
καὶ δοῦλος ταπεινότετος τῶν προσταγῶν σας μένω.

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἀσωπίου,
τοῦ πολυφράδμονος ἡμῶν λογίου.

Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον μεστὸν φιλοκαλίας
καὶ ἀλατος καὶ χάριτος καὶ τόσης ποιικιλίας,
ποῦ ὁποῖος φίλος τοῦ καλοῦ ἢ ὁποῖα τάγοράση
δὲν εἴμπορεῖ καλλίτερα τὴν ὥρα νὰ περάσῃ.
Σὰς βεβαιόνομεν κί' ἐμεῖς ἐν πάσῃ συνειδήσει
πὺς γιὰ τὰ φράγκα του κανεὶς δὲν θὰ μετανοήσῃ.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴσῃν τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβῃ — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφφενὲ τῶν «Ἐδ Φρονούντων» — νύκτα ἴσῃν συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατσατζῆδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.